

מתיקות השבת

גיליון 651

פרשת נח תשפ"ה

ד"ר ע"י קהל לובלין בארה"ק

בראשות הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזע שליט"א

תלמידו של פוסק הדור בעל "שבט הלוי" זצוק"ר

◆ משיחורטיו של מורינו הגה"צ שליט"א ◆

מה לנאצים ולבית המדרש?

"יפת אלקים ליפת וישכן באהלי שם". נח ברך את יפת שהשפה היפה ביותר מהשפות של בני עמו תשכן באהלי התורה של שם, ומפסוק זה דרש רבן שמעון בן גמליאל, שמתר כתב את המגלה בלשון וניית, כמבאר בגמרא (מגלה ט), ומבאר שם שהלכה פרבי שמעון בן גמליאל.

והנה מובא במסכת סופרים (א): 'מעשה בחמשה יקנים שפתבו לתלמי המלוך את התורה ביניית, והיה אותו היום קשה לישראל כיום שנעשה העגל, שלא היתה התורה יכולה להתרגם כל צרכה'. אם כן צריך להבין, מה ראה רבי שמעון בן גמליאל להתיר לכתב את המגלה בשפה היונית?

מהי יפיותו של יפת?

אלא שיפת בעל השפה היונית נשתבח במעשה טוב שעשה, והוא - שלא עשה כמעשה קין שקנא באחיו הבל והרגו, אלא עזר לאחיו שם ונטפל אליו לכפות את נח אביו בשעה שהיה מבזה. שבזכות זה זכו צאצאי שם למצות יציית.

לכן הבין רבי שמעון בן גמליאל, שראוי שבשפה היונית של יפת נכתב את ספרי הקדש שלנו - כדי שפשיהודי שאינו מבין יונית יראה מגלה או כל ספר קדש אחר שפתוב בשפה היונית, יתפלא וישתומם מה פתוב בה, פי לא יבין כלל את השפה הזו.

ואזי יבוא לחכם וישאל אותו לפשר הדבר, והחכם ילמדו שאזהי שפתו של יפת אחיו של שם שכותבים ספרי קדש גם בשפתו, ללמדנו שאף אם אדם לא זוכה להיות צדיק, יתחזק על כל פנים להטפל לעושי מצוה. כמו יפת שנטפל לאחיו שם הצדיק, שבזכות זה זכה ושפתו נקנת לבתי מדרשות, פי 'אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה'.

אכזריותם של בני יפת

בנוסף יש לומר טעם לכך שהתירו לכתב את המגלה ביניית, כיון שמוצינו במשך הדורות שבני יפת רדפו את עם ישראל מאד, כמו גומר ויגוג שהם גרמניא של אדום - מרעו של יפת. כמבאר בגמרא (מגלה ו), שהם זוממים בכל יום להכחיד אותו. ויון בעצמם רדפו את עם ישראל מאד בימי היונים, ובדורות הללו הגרמנים הנאצים, 'מח שםם וזכרם, הכחידו מליונים מעם ישראל, וכדיע שפבר גם הישמעאלים מערבים בזרע יפת, וגם הם בצעו בשנה שעברה רציחות נוראות אשר יסמרו שערות אונש ותצלנה אונים משמוע את מעלליהם הנוצרים.

וגם זו היא סבה שראה רבן שמעון בן גמליאל להתיר לכתב את המגלה ביניית - כדי שפשיהודים יראו את המגלה הפתובה בשפה זו, יזכרו באפי הגרוע והרצחני של היונים, ויתרחקו מהם ומתברותם הרעה ומתקפירות שלהם.

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

טראומה במוציא שמחת תורה

נביא כאן ספור נס עצום שארע עם בנו של הנאון הצדיק מורנו ראש הישיבה שליט"א, שראוי לנו להשכיל וללמד מכר כמה רבו חסדיו של ה' עלינו מעצם כך שמונע מאתנו כל צרה ומחיה ומנשים אותנו בכל עת ורגע, שבו השבע הוא הנס הגדול ביותר:

היות ומצוה לפרסם ברבים את נסי ה', כמו שאמר דוד מלכנו: 'אודה ה' מאד בפי ובתור רבים אהללנו', ראיתי מצוה וחובה לפרסם מה שבדידי הנה עובדא, ספור מפליא שכלו חסד ה' ונסיים גדולים:

בשנת התשע"ז, למחרת שמחת תורה קראתי לאיש מקצוע שיפרסם לי את הסכה. כשהגיע, הוא טפס על הסלם, ואז בני שיחיה [שהיה אז בגיל ארבע] החל לטפס אחרי. מפני שבאותה שעה עסקתי בתורה ולא הייתי נכח במקום, האיש מקצוע מנע ממנו שלא יעלה אחריו בשום אפן והכניסו לתוך הבית מפני הסכנה, אבל הילד נהג כמנהג התינוקות ובעת שהבחין מחלון הבית שהאיש מקצוע העלה את ראשו מעל הסכה ואינו מבחין בנעשה למשה, מיז לחץ בשקט פסא ועלה על גדר האבן של המרפסת.

כשהאיש מקצוע הוריד את ראשו למתחת הסכה, הוא נבהל מאד לראות שבני עומד שם. מיז הוא צעד מאחוריו בזריזות ובשקט מחלט, כדי להורידו משם בלי שיבהל ויטכנו. אר דא עקא... הבן אבד שווי משקל ונפל מטה - גבה שתיים וחצי קומות, כשש מטר!!! האיש מקצוע הזדרז לרדת ורץ בבהלה לבית השכנים כדי לראות בשלום הילד, הוא רואה שהילד מפרסם ואיבריו שמוטים, ונלה שהילד אבד הכרה ואינו נושם כלל.

« המשך המעשה בעמוד א

פניני אנדה

• הרה"צ ר' אליהו קאהן שליט"א
• משגיח דרשיבתנו •

מי מכבד באמת?

התנא באבות אומר: 'איזהו מכבד המכבד את הבריות'. לכאורה קצת קשה, מדוע התנא נותן לאדם עצה להיות מכבד, הרי אנו יודעים שמו הראוי להתרחק מהמכבד? ונראה לבאר זאת על פי הפסוק: "כי מכבדי אכבד", דהנה המכבד את הבריות הרי הוא מכבד את ה' שבראם, ועל כך אומר התנא שמי שמכבד את הבריות, הוא מכבד בעיני ה', והקב"ה אומר עליו "כי מכבדי אכבד".

ובהפך מזה, מי שמבזה את הבריות, עליו הקב"ה הקב"ה אומר: "ובני נקלו", כי המבזה את הבריות הרי הוא מבזה את ה' כביכול, שהרי הוא יתברך בראם, כמו שמצינו בעין זה שאמרנו חז"ל (סנהדרין 97b): 'כל הסוטר לועו של חברו פאלו סטר לועו של שכינה'.

ואין לה מכבד, כמו מי שהוא מכבד לפני הקב"ה שהוא חי וזקם לנצח נצחים, ועל כך היהודי שלמה המלך: "ומצא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם", שראשית כל אנו צריכים למצא חן לפני ה', על ידי שמכבדים את בריותיו שברא, ומי שהוא אהוב לפני ה', הקב"ה נותן לו חן מיוחד גם בעיני הבריות, כמו שכתוב: "ולעניים יתן חן".

הליכות למעשה...

למעשה, פסק מרן השלחן ערוך (סי' תרצ"ט), שאפשר לקרוא את המגלה גם בלשון זרה למי שמבינה, ומי שאינו מבין את השפה הזו, לא יוצא בה ידי חובה, אבל בלשון הקדש, כלם יוצאים ידי חובה, גם מי שלא מבינה. ובבאור הדברי יש לפרש, דכיון שכל יהודי למד תורה בתשעת הירחים מפי המלאך בלשון הקדש, נמצא שמטבע בנשמתו של כל יהודי להבין את לשון הקדש.

ולפי זה יובן שפשים שאת לשון הקדש קוראים גם למי שלא מבינה, כי נשמת כל יהודי מבינה לשון הקדש - כך השפה היגיונית יש בה תועלת לכלם, גם למי שאינו מבינה, כי גם הוא מבין לקח מראית המגלה הפתובה ביגיונית - להתרחק מדרךם הרעה של היגיונים, ומאיך ללמד שגם אם אינו זוכה למעלה גדולה שרואה אצל חברו, ילמד מניפת להטפל לעושי מצוה והקב"ה לא יקפח שכרו בעולם הזה ובעולם הבא.

מתיקות פלוג הלשונות שבין האמות

את הטענות של בעלי הדיון ויפסקו שלא פדיון (רש"י מנחות 108).

השפה והדעה באחת

ומלבד זאת, נראה לבאר טעם נוסף לכך שהסנהדרין צריכים לדעת שבגמים לשונות, דהנה השרש לכך שהיתה לדור הפלגה שפה אחת, הוא מפני שכלם היו אותן דעות ועצות (תרגום יונתן ותרגום ירושלמי), כי אם דעותיהן לא היו שוות, מה התועלת בכך שהיתה שפה אחת לכלם, הרי כשהדעות אינן שוות, האחד לא יסכים לדעתו השונה של חברו, גם אם הוא מבין את שפת דבורו, וכך לא יצליחו במזומתם, אם פן מוכח, שבדאי גם דעותיהן היו שוות.

"ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים..." לאחר דור המבול בא דור הפלגה שפרדו בה'. ומבאר בפסוקים, שהדבר שהביא אותם למרד בה', היה מחמת שלכלם היתה שפה אחת לדבור, ולכן ה' בלב את שפתם ואומר התרגום יונתן, שהתחדשו אז שבעים לשונות כנגד שבעים אמות העולם.

ומבאר בגמרא (סנהדרין יז. וברש"י שם), שהסנהדרין צריכים לדעת את כל השבעים לשונות של האמות, כדי שלא ישמעו את דברי העדים מפי המתרגמן, שלא יהיה עד מפי עד, וכן שלא יצטרכו לשמע את דברי בעלי הדיון מפי המתרגמן שעלול להחליף

מתיקות לספר בגדלת ה'

דוד מלכנו מדבר אל מלכי העמים בלשון רכה, ומלמדם להכיר את ה' ולבא לפניו בכבוד - לבושים בבגדים מכבדים ולהביא לפניו מתנות של קרבנות, ולהודות לו על הפרות ותבואת השדה, וכמו שאנו אומרים בכל יום את מה שאמר דוד: 'ספרו בגוים כבודו בכל העמים נפלאותי', וכמו שאמר דוד על עצמו 'ואדברה בעדתי נגד מלכים ולא אבוש'.

ואמר לגוים, "הבו לה' כבוד ועז... שאו מנחה ובואו לפניו" - בואו לפני ה' בכבוד, בשמנות וקרבנות בידיכם לכבוד ה', שיש בזה מעלה שכל הגוים נכנעים לפני ה' ולפני עמו. ועוד מעלה יש בכך שהגוים יביאו מתנות לכבוד ה', שבה יגרמו לעם ישראל להעריך יותר ויותר את ה', בראותם שאפלו זרים מכבדים את ה'. שלכן גם גוי יכול להביא קרבן, כי דבר זה גורם לנו להעריך יותר את ה' ואת מעשיו.

פניני הלכה

• הרה"ג ר' יוסף סאנדל שליט"א •

שאלת הגשמים ליוצאים לחו"ל

בארץ ישראל מתחילים לשאל מטר מזה ז' בחשוון, ובחו"ל מתחילים לשאל מטר בתפלת ערבית של יום ששים אחר תקופת תשירי (שיר"ק א), ודנו הפוסקים במי שהוא בן ארץ ישראל שיצא לחו"ל קודם ז' בחשוון, האם ימנע לבקש מטר כמנהג בני חו"ל, או שיעשה כמנהג מקומו בארץ ישראל.

ישנם פוסקים שכתבו לחלק, שאם השאיר אשה ובנים בארץ ישראל או שדעתו לחזור לארץ ישראל בתוך התקופה ששאלים גשמים, עליו לנהוג כבני ארץ ישראל. ומאידך ישנם פוסקים הסוברים שאין לחלק, ובכל אופן יעשה כמנהג העיר שהוא נמצא בה (משנ"ב שם סק"ה).

ולענין הלכה הסכימו פוסקי זמננו (מהם הגרי"ש אגלישיב יו"ט שני בהלכותו פ"י ס"ב וכן בעל הילקו"י סי' קיז אות טו ועוד), שייבקש על כך בבקפת שומע תפלה, והוסיף הגר"ש ז"א זעירבך (הליכות שלמה תפלה פ"ח), שלאמר: 'יתן טל ומטר בארץ הקדש ובמקומות הנצריים לך'.

ומי שיצא לחו"ל לאחר ז' בחשוון, כתבו הפוסקים שלא יפסיק לשאל גשמים, כדי שלא יהיה פחובא ואטולולא (עי' ברפי יוסף סק"א), וענן עוד בשו"ת שבט הלוי (ח"י סי' כב) מה שכתב בזה.

ונלחמו איש באחיו ואיש ברעהו עיר בעיר ממלכה בממלכה.

ועל ימות המשיח נאמר: "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה", שכלם ידברו בלשון הקדושה של עם ישראל שהיא שפה ברורה ואינה גורמת לעוונות הפנים, שפיון שאז ידעו כלם את ה' 'למקטנם ועד גדולם', ולכלם תהיה עצה אחת "לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד", אם כן, יחזר הדבר לקדמותו, כמו שהיה לפני חטא דור הפלגה וכלם ידברו בשפה אחת ויעשו דבר אחד. במהרה לעשות רצון ה' בלבב שלם, במהרה בימינו, אמן.

"ולעג לשון אין בינה", ששפות האמות אינן מובנות לנגד לשון הקדש, כי הן נאמרות בסדר ההפוך מתכונת הדבור של לשון הקדש, ולכן לשון האמות נקראת בפי הנביאים 'שפת העלג', כי מי שאינו מכיר את אותה הלשון, ידמה לו שמדבר בהפך מתכונת אותה דבר ואין הבנה לדבריו.

לכן הדינים מכריחים להפיר את לשונות האמות, כדי שפאשר יבואו לפנייהם בעלי דין המדברים בשפת הגוים, ישפילו לשמע בטענתם את הדברים המסתתרים בתוך דבריהם, כגון כשיאמרו משפט בלשונם, אף לא יסדרו את הדברים לפי השפה שלהם, אלא בסדר הישר לפי לשון הקדש, ובכך עלולים להטעות את הדינים להבין הפוך מדבריהם ולהטות את הדין וכדומה, וכשמפירים היטב את אותה לשון, יוכלו להבין את עמק האמת או התרמית המצווחת בדברי בעלי הדין שלפניהם.

ויש בכך גם ללמדנו, שהדבר הקשה ביותר הוא להפיר את 'עמקי השפה' של השני, כי לפעמים אדם אומר דבר וכונתו לדבר אחר המסתתר בדבריו, על דרך שגאמר: "אחת דבר אלקים שמים זו שמעתי", והדברים אמורים בפרט כאשר אדם שומע דברי תוכחה מאשתו ופעמים שאדם אינו ראוי לתוכחה זו, אבל אם יחכים להבין את 'עמקי השפה' של אשתו, יבין שפונתה לעוררו על דבר אחר, ואם יתקן זאת, יזכה לשלמותו.

חסד שנוי השפות

בנוסף יש לבאר, שהשפות של אמות העולם נקראות 'שפת העלג', משום שהן גורמות לעוונות הפנים, וכשם שפרצופיהן אינן שוים' מחמת עונות הפנים שנוצר בעת בטוי שפתם העלגת, כך גם דעותיהן אינן שוות, שלכל אמה ישנה דעה רעה הפוכה משל חברתה. וזהו חסד גדול שעשה עמנו ה', שפך אינם יכולים לבצע בנו את מזימותיהם הרעות ומתקמים בהם: 'וסכסכתו מצרים במצרים

וכמו שגפר מלשון הפסוק "הן עם אחד ושפה אחת לכלם", שהפסוק מדגיש שהם היו "עם אחד", כלומר, שהיו שוים בדעותיהם ובתכונותיהם ולכן גם היתה להם רק שפה אחת, וזה החלק לעשות", דבר זה גרם להם להיות מאחדים בדעה אחת נגד ה'. "ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות", שפיון שכלם בדעה אחת, הם בודאי יצליחו לעשות כל דבר שהם זוממים וכמעט הצליחו לבנות מגדל גבוה, שמוטרתו היתה למרד במלוכות ה'.

חדושי דעות ושפות

ולכן הקב"ה בלבב את דעתם שתהיה שונה זו מזו, וזה היה הגורם לכך שהתקיים "אשר לא ישמעו איש שפת רעהו" - שכל אחד לא קבל את דעתו של חברו שהיתה שונה ממנו, כמו שפרש רש"י, "זה שאל לבנה וזה מביא טיט וזה עומד עליו ופוצע את מחו", כי כל אחד הבין אחרת ועשה כפי הבנתו ולא פפי רצונו של חברו, ומכך התחדשו ביניהם גם שפות חדשות, שכל אחת שונה מחברתה.

ושבעים השפות שהן כנגד שבעים אמות העולם, כל אחת מהן מסמלת את התכונות שיש לאותה אמה, יש שפה שמסמלת את מדת האכזריות, שפה אחרת מסמלת את מדת התנפה, מדת הגאונה, ויש שפות המסמלות תאוות רעות וכדומה.

העמק שבכל שפה

ובזה יבין טעם נוסף לכך שהסנהדרין היו צריכים לדעת את שבעים לשונות האמות, מפני שחקמת הדינים היא לשמע את טענותיהם של בעלי הדין ולהבין דבר מתוך דבר, מהם הדברים המסתתרים בתוך דברי טענותיהם, וזה, לאחר דרישה וחקירה, זוכים להוציא את הדין לאמתו, ולכן צריכים להיות בקיאים בשבעים שפות פראוי, כי בכל שפה ישנו רגליות לבטא מלים או משפטים באופן היוצא מן הפלל של אותה שפה.

ובכלל שפת האמות נקראת בדברי הנביאים (ישעיה לג, וחקלא א): "עמקי שפה משומע", ששפת לשונם קשה להבנה,

המשך מתקוות הניסים

מיזד הזעיקו אותי למקום
ובד בבז הזמינו אמבולנס,
שהגיע בדרך גס תוף בחצי
דקה בלבד... כשהאמבולנס הגיע, היגד
התחיל לנשם ואני עליתי לאמבולנס על
גני לכוון בית החולים 'הדסה עין כרם'.
בדרך, היגד הקיא, שאלתי אז את הרופא
מה מצב היגד, והוא השיב לי שבעת אי
אפשר לדעת כלום, כל דקה היא קריטית,
וקל רגע המצב יכול להתפתח לתוצאות
קיצוניות... כל אחד יכול להבין מה הרגשתי
ברגעים אלו...

כשהגענו לבית החולים, היגד הבהל
למחלקת טפול נמרץ 'לדדים'. בעבר זמן
קט הודיעו הרופאים כי יש ליגד שבר גדול
גראשו בצורת גאם, [פאות ר'] ונספחים
לו עוד שברים רבים כענפי עץ. ובנוסף יש
לו דמום במח - החלק השמאלי של ראשו
היה נפוח מאד, ולכן עליו לעבר בדיקת
'סי טי', כי יתכן שהוא צריך לעבר ניתוח...
מיזד הודיענו לכל מקרינו להתפלל בעבורו,
ויחד עם כלל ישראל העתירו קלם בתפלה
לבורא עולם שישלח ליגד רפואה שלמה.

ערכו ליגד בדיקת 'סי טי', וכעבר 3
שעות עשו לו שוב בדיקת 'סי טי', לבדק
האם התפתח הדמום חלילה. לבדיקה הזאת
נכנסתי יחד אתו כשכלי תפלה לה' יחד
עם כל המתפללים מרחוק, ואז התחמתי
הגדולה, ממש רגע לפני שהוא נכנס למכונת
ה'סי טי', הוא מתעורר ומתישב אותי
בכל כחו וזועק שאינו רוצה להנכנס למכונה
הזאת! הוא התחיל להסתכל על כל הסובב
אותו כשאני מבין איה הגיע לכאן, ואז
הוא נזכר בספר תורה הקטן שאחז בשעות
הקודמות לנפילה, והחל לבקש שהוא רוצה
את הספר תורה. כמוכו שהדבר שמח אותנו
מאד, הודיענו לכלם כי התפלות פתחו שערי
שמים והיגד התעורר!!! ומה גם שהזכרון
פועל אצלו. הרגשנו את נשי ה' שאי אפשר
לתארם, ובששנו מקלם שימשיכו בתפלה
ללא הרף.

לבינתים, הרופא שהיה בן מעוטים
רצה מיזד להזריק לו זריקת הרדמה כדי
לכצע את הבדיקה, אבל הרופא היהודי
שהיה במקום לחש לי שלא כדאי לאשר
זריקה זו, כי לא ממליץ להרדים מח פגיע.
לבו התנגדתי לזריקה ושכנעתי את היגד
שיסכים להנכנס למכונת הבדיקה אף על פי
שהוא ערני. אחרי הבדיקה נתבשרנו בנס
הגדול והעצום - שהדמום הפסיק כמעט
לתלויטי!

אחר כך נזדמו לי לדבר עם הפרופסור
הראשי, והוא הביע התפעלות עצומה

באמרו כי זהו נס מעל הטבע ממשי,
כי לא מוכן איה ליגד שנפל בזאת נפילה
איזומה עם שבר כזה בראש ואין לו דמום
במח - דבר המסכן חיים. הרופאים גם היו
בפליאה גדולה, כיצד יתכן שאין לו עוד
הרבה שברים בגוף? ותשבו שהצנאר ועמוד
השדרה נדאי נפגעו חלילה, ולכן הניחו לו
'צנארו' שאוחז את הצנאר שלא יזוז, עד
שהגיע רופא יהודי שבידקו בעתא דשמיא
במומחיות, וגלה שבחסדי ה' אין לו שום
שבר בצנאר, וכל שכן שלא בעמוד השדרה.

יבאמת רבו הפרטים והנסים שבהם,
שאי אפשר לפרטם ולתארם: לא היה לו
שום שבר באף או בלסת או בשאר מקומות
הגוף, ששברים כאלו מסגלים להגביל את
הליכתו של האדם ושאר תפקודי האדם
ויצרכיו, חוץ מהשבר שהיה בגלגלת, שכה
גלגל ה' - כדי שניכר בחסד הגדול של המח,
שהוא מלך האברים, ועלינו להמליח את ה'
על מליצרי התאים שבו. ברור ה', לאחור
שבוע ויום שוחררנו מבית החולים כשהיגד
הולך על רגליו, אבל כאן זה לא נגמר בכלל...

בצאתנו מבית החולים, איש אחד
בן מעוטים הלך מאחורינו בחפזו, פגע
בליד והנחית אותו על מקום השבר, היגד
התחיל לצרח ולבכות, אבל גם כאן ה' שמר
לנו אותנו, ה' קים בו 'ותשת עלי כפכה'
הו בנפילה הראשונה הו בנפילה השנייה,
וכמו שאמר ה' לששן על איוב: שבר את
התחית ואל תשפר את ינה, שאף על פי
שנשבר ראש היגד, לא נשפר דמו, ברור
ה'. בספור שכה אין מלים כלל להביע את
ההפכת הטוב לבורא עולם, רק שתיקה
של התבוננות!!! כמו שנאמר: "לך דמיה
תהלה..."

יש להמליץ על הדבר את הפסוק: "סכתה
לראשי ביום נשסי", איו 'נשסי' אלא תפלה;
שזכותה, וזכות מצות השכה שזה עתה
יצאנו ממנה, וממנה נפל הנופל, הגנו על
היגד בעת ש'נפיל' ש'יתי' ק'ומות... ש'שוב
לחיים וינצל מפגעים רעים.

כיום בני נ"י, מתהלך בחסדי ה' באחד
האדם, ובכל שנה בתקופה זו, אנו נזכרים
במים הששים של חסר ודאות ושל צפייה
ותקווה לתסדיו הגדולים של ה', ואנו
מזכירים את הנס העצום הזה ומודים
ומברכים לקב"ה, ומבקשים ממנו יתברך,
שיזכה את היגד הזה עם שאר אחיו וחבריו
לגדל בתורה וביראת שמים ולזכות את
הרבים, שיהיה הכל נחת רוח לפניו יתברך
שמו.

הרב מנחם ברוך יאוע שליט"א, ירושלים.

עצה מתוקה

חז"ל אומרים (ברכות נט), **שכשארם**
רוצה את הקשת, עליו לפול על פניו.
משל למלך שכעס על בנו שסר
מהדרה, המלך חשב איד להתנהג
עם בנו והחליט שלא להעניש אותו,
אלא לתת לו מתנה, כדי שהבן יראה
את גדל אהבת אביו אליו ויתבייש ועל
ידי הבושה ישוב אליו. וכמו כן, הקשת
היא כעין מתנה צבעונית מהקב"ה,
המסמלת על גדל אהבת ה' אלינו,
בכדי שנתקרב אליו ונהיה כרצונו,
ועל כן אנו נופלים על פנינו מחמת
הבושה. וכך עלינו לנהג עם ילדינו,
בדרך של נעימות וקרבה, עד שמרב
בושה ושובו לדרך הישרה

מתקוות שיחי

רבנו של עולם, מודים אנו לפניך
על השנה החדשה שנתת לנו שנת
תשפ"ה, זכנו לנצל כל יום ויום בשנה
זו לשמח כך ובחסדיך התמידים,
ולעבר אותך באמת וכתמים בלמוד
תורתך הקדושה, בקיום המצוות,
ובהתנהגות כמדות תרומיות, גמילות
חסדים, אריכות אפים - שלא לכעם
על שום דבר שיאירע לנו או שינהגו
אחרים כלפינו, עין טובה - שלא
לקנאות בהצלחות חברינו, אלא לשמח
ולרצות בשוכם ובהצלחתם, וענוה -
שלא תזוז דעתנו עלינו למעות ליחם
לעצמנו את הצלחותינו ולהתנאות
בהם חלילה.

אנא ה' החונן לאדם דעת, הננו מאתך
שכל נכון המוליד את האדם בדרך
ישרה לאהב אותך ולהביר בכל עת
בטובות שאתה עושה עמנו, ומרחיק
את האדם מכל מדה רעה ומלמודו
לבהר במדות טובות ובדרכי ישרים
בלבה אמן סלה.